

Zalán Tibor

Felezőszonettek

A SZÉPARCÚ SENKIK

Meghalunk és csak mi tudjuk nem vittük semmire
Az arcunk szép Művészek irigyelnek bennünket
érte És kölcsönkérlik a fellépéseikhez
Mert mi üres forma vagyunk Ők meg töltött semmik
Végzet hogy senki sem olyan amilyen szeretne
Gyönyörködünk a tükörképünkben és mély a víz
Pygmalion-könny hull Összerontódnak a képek

Pygmalion sír összeroncsolódott képen Bár
gyönyörködnek a tükörképében sodor a víz
Senki sem kapja meg amit szeretne Állapot
A töltött semmik és az üres formák nyafognak
Kölcsönkérlik fellépésekhez a tehetséget
A művészek irigylik őket az arcukért Oly'
szép lenne a meghalás művekhez méltó arccal

DRAMATURGIA-FORGÁCSOK

A hazugság a színész igazsága töprengett
Az igazság a halál színésze mondta később
magának A figurák torzultsága soha nem
a várt végeredményt hozza Legfeljebb az anyag
megszólaltatási kísérlete az aggályos
Mint művész elkövetett ostobaságokat De
hagyjuk Az árvaházak köszönetet mondanak

Az árvaházak elküldik köszönetüket Mint
művész örültségekbe lovalta bele magát
Megszólalthatósági kísérlete aggályos
Az anyag legfeljebb a várt végeredményt hozza
A figurák torzultsága nem magában való
Az igazságot a halál színésze érzi meg
A hazugság a színész igazsága örökkön

A TOMPA BARTÓK

Mit kérek tőled sors találd ki Megél az ember
aztán ahogy lehet De mégsem köti fel magát

*miatta Az istenekhez való hit emberi
gyöngeségből eredhet elsősorban Nos az én
halotti énekem Geyger Stefi ujjaira
itt van A szív játszik kedélyesen magával és
velünk Meg-meghasonlik Ködlik Búján kéjeleg*

*Meg-meghasonlik velünk Ködlik Búján kéjeleg
a szív magával Kedélyesen ha itt van Stefi
játszik a Geiger játssza halotti énekemet
Nos az én hangjaim elsősorban gyengeségből
erednek Akár az istenekhez való hit Fel
nem köti magát miatta az ember Aztán meg
él ahogy vénül Ahogy a sorsa kitalálja*

Ayhan Gökhan

Aphrodité

Vas Vikinek

Az istennő ezen a dombon,
pontosabban a domb egyharmadánál
kezdődő gránátalmafába kapaszkodott,
és rohant, rohant, szandálban futott,

mint a csövéből elszabadult víz,
áradt, és áradt, és áramlott,
megtelt vele domb, meleg évszak, közeljövő,
vágyától a domb

eleresztette fenevadjait: növényei gyökereit és kígyóit,
népesítsék be az istennővel a tájat, kifogásolt egek
fogadják el: az istennő itt lépkedett,
láthatja a táj összes növénye és kövezete,

a gránátalmafa felvette ruháit, tündöklete
nem múlik el egyhamar, céltalan szorongása szőlőindát
növesztett a földből, elveszített hajszálaiból
fészket épít párja gyönyörúságére

egy madár.